

Stele, îngerii, idoli

Joi, 20 mai 2010

Gili Cârstea

Diferența dintre profeții Domnului și profeții lui Baal este colosală. Ca aceea dintre viață și moarte, dintre adevăr și eroare, dintre lumină și întuneric.

Dar frontiera dintre ele este subțire ca un fir de păr, ca ascuțișul sabiei Duhului, și doar „duhul și puterea lui Ilie” a reușit să o traseze corect, de-a lungul bătăliei milenare dintre bine și rău.

Ultima carte a Vechiului Testament se încheie cu o făgăduință adresată poporului lui Dumnezeu din ultima generație, din „ziua aceea mare și înfricoșată” care pentru unii „va arde ca un cuptor,” iar pentru alții va aduce „soarele neprihănirii” pe care l-au visat toată viața lor. Acelei biserici, ni se spune, i se va trimite un personaj marcant al istoriei sacre, a cărui specializare unică a fost sesizarea precisă a diferenței dintre profeții Domnului și profeții lui Baal.

Dacă starea bisericii acelei vremi necesită prezența unui profesionist ca Ilie, aceasta înseamnă că situația trebuie să fie de o gravitate maximă.

Ultima carte a Noului Testament conține și ea un mesaj extrem de serios adresat bisericii vremii sfârșitului, poporului judecării, Laodicea. Deși solia Martorului credincios poate fi, și trebuie, aplicată individual, ea este de natură colectivă, în virtutea faptului că biserica este un trup colectiv, și de aceea mesajul este trimis „îngerului” bisericii.

Cine este „îngerul” bisericii Laodicea?

Există tot felul de interpretări la acest subiect, dar este greu de evitat mărturia lui Ioan și a lui Ellen White că aici este vorba despre corpul pastoral al poporului lui Dumnezeu din ultima generație.

Expresia lui Ioan este „slujitor,” „mesager,” iar Pavel spune că *îngerii* sunt „duhuri slujitoare” (Evr 1:13-14). De aceea unele noi traduceri ale Bibliei folosesc expresia *leaders* (conducători – *Living Bible*), sau *chief officers* (funcționari de rang înalt – *The Pulpit Commentary*).

Martorul credincios a știut bine că acest *înger* va folosi toate tehnicile de persuasiune spre a evita asumarea responsabilității pentru cumplitele acuzații care i se aduc. De aceea El a avut grijă să explice precis și fără umbră de îndoială sensul simbolurilor și metaforelor folosite aici. El spune că „cele șapte sfeșnice” reprezintă „cele șapte biserici,” iar „cele șapte

stele” pe care Ioan le-a văzut în mâna Fiului omului sunt „îngerii celor șapte biserici” (Apoc 1:20).

Martorul credincios este prezentat lui Ioan ca „umblând” printre cele șapte *sfeșnice*, și ținând în mâna Sa șapte *stele*, adică pe *îngerii* celor șapte biserici. Această viziune este cel mai puternic argument pentru autoritatea pe care o are corpul pastoral, chiar într-o perioadă aflată clar sub spectrul preoției personale, în care nu există cleric și laic. Pastorii și conducătorii bisericii sunt *stelele* pe care Domnul le ține în mâna Sa, cea mai înaltă poziție la care poate visa un muritor, cel mai privilegiat loc de pe pământ la care poate aspira un slujitor al neprihănirii. Inspirația vorbește astfel despre corpul pastoral:

„Slujitorii lui Dumnezeu sunt simbolizați prin cele șapte stele pe care Cel ce este ‘Cel dintâi și Cel de pe urmă’ le are sub grija și protecția Sa deosebită. Influența plăcută ce trebuie să abunde în biserică depinde de acești slujitori ai lui Dumnezeu, care trebuie să reprezinte dragostea lui Hristos. Stelele cerului sunt sub controlul lui Dumnezeu. El le umple de lumină; El le călăuzește și le coordonează mișcarea. Când nu se întâmplă așa, ele devin stele căzătoare” (GW 13).

Astfel, autoritatea corpului pastoral nu derivă din vreo decizie a Conferinței Generale, sau din ungera cu care îl investește grupul credincioșilor. Îngerul bisericii este *steaua* din mâna lui Hristos, și din această poziție derivă autenticitatea, credibilitatea și autoritatea pastorilor și conducătorilor noștri. Este singurul argument pentru titlul de „slujitor al Domnului” cu care sunt onorați pastorii noștri, astăzi, când preoția este personală, după rânduiala lui Hristos.

Nu o spune oricine, și nu o spune oricum, așa că ar fi cazul să fim atenți cum tratăm pe cei despre care Hristos însuși afirmă că sunt *stelele* pe care chiar mâna Sa le poartă, le călăuzește, le luminează și le protejează. Cel ce este Alfa și Omega, Martorul credincios și adevărat, a avut grijă să explice El însuși ce reprezintă în viziune *stelele* pe care Ioan le-a văzut în mâna Sa. Cele șapte *stele* sunt *îngerii* celor șapte biserici ale creștinismului, de la grupul ucenicilor până la ultima generație, de la Efes la Laodicea.

Cel ce ține în mâna Sa pe *îngerii* celor șapte biserici are un mesaj pentru ei; dar nu le vorbește personal, ci îl roagă pe Ioan să le transmită scrisoarea din partea Sa.

La prima vedere pare ciudat. Dacă El îi călăuzește, îi susține, îi protejează, îi luminează, de ce nu le vorbește personal? De ce folosește mesageri ca să comunice cu cei pe care îi ține în mâna Sa, mesageri care, evident, nu sunt în mâna Sa?

De ce oare și-a asumat Domnul mereu un asemenea risc uriaș, alegând să comunice cu liderii poporului Său prin intermediari? Nu a observat, de-a lungul istoriei, că stelele din mâna Sa au ținut morțiș la privilegiul de a fi vocea lui Dumnezeu pentru popor? Și nu era aceasta o așteptare legitimă, dacă ei și nu alții se aflau în mâna lui Hristos? De ce se găseau ei pe scaunul lui Moise, dacă alții trebuiau să le spună ce au de făcut?

Un alt lucru interesant este faptul că, deși Hristos se adresează îngerului fiecărei biserici, El nu cere lui Ioan să trimită scrisorile din partea Sa pe adresa personală a îngerului respectiv, ci pe adresa bisericii. Ascultați:

„Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă. Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea” (Apoc 1:11).

Astfel dar, scrisoarea trebuia trimisă pe adresa bisericii – *sfeșnicul* – dar mesajul este pentru conducători, *îngerul* bisericii: „Îngerului bisericii din Efes scrie-i...”

Cum vine asta? Dacă El are o solie pentru înger, de ce trebuie să știe toată biserica? Dacă scrisoarea conține doar aprecieri și laude, cum este cazul cu Smirna și Filadelfia, mai înțelegem caracterul public al soliei. Dar ce rost are să afle toată biserica dificultățile îngerilor, atunci când estimările Celui care nu greșește sunt oricum, numai măgulitoare nu?

Așa cum Îl cunosc eu, Hristos este de o delicatețe fără margini. El este *agape*, care „acoperă totul” (1 Cor 13:7), în sensul că nu face spectacol public din păcatul individual; farmecul Lui este „inegalabil” tocmai datorită faptului că respectă intimitatea, viața privată a prietenilor Săi; da, chiar a vrăjmașilor Săi. Dacă a ajuns să comunice cu stelele din mâna Sa prin intermediul scrisorilor deschise, situația trebuie să fie de o gravitate fără precedent.

Ce se întâmplă aici, în primele capitole din Apocalipsa lui Ioan, este tocmai aceasta, că Martorul credincios este constrâns să Se adreseze conducătorilor bisericii Sale prin intermediul scrisorilor deschise. Mesajul este pentru *înger*, dar adresa de pe plic este a *sfeșnicului*. Hristos vorbește conducătorilor, dar pune scrisoarea în mâna poporului, a membrilor bisericii.

Acesta este unul dintre principalele motive pentru care corpul nostru pastoral evită asumarea responsabilități. Ei recurg la cele mai alambicate construcții logice spre a contesta identitatea *îngerului*, așa cum o stabilește Hristos în primul capitol din Apocalipsa. În timp ce recunosc faptul că ei sunt *stelele* din mâna lui Hristos, în același timp neagă vehement că ei sunt *îngerul* căruia Se adresează Hristos.

Și totuși, Hristos a spus clar că *stelele* sunt *îngerii*.

De ce oare nu înțeleg frații noștri pastori că nu pot fi *steaua* celei de-a șaptea biserici fără să fie și *îngerul* ei? Nu cred că există contradicție mai ticăloasă decât aceasta. Dacă nu ești *îngerul* bisericii Laodicea, atunci nu poți fi nici *steaua* din mâna lui Hristos. Și dacă nu ești *steaua* din mâna lui Hristos, atunci cine ești?

Stelele primelor șase biserici au apus. Conducătorii din Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia, au trecut la odihnă. Unii vor învia pentru slavă veșnică, alții pentru ocară veșnică. Acum pe scenă se află ultima *stea* din mâna lui Hristos, *îngerul* bisericii Laodicea. Lui îi adresează Martorul credincios ultima scrisoare deschisă, și prin chiar acest fapt Hristos recunoaște că *îngerul* bisericii Laodicea este *steaua* din mâna Sa, ultima stea care mai strălucește peste orizontul sumbru al marii controversă.

Suștinând că nu el este *îngerul* bisericii Laodicea, corpul nostru pastoral își spulberă legitimitatea, încetează să mai fie slujitorul lui Hristos, și automat devine slujitorul lui Baal. Devine o „stea căzătoare,” picată din mâna lui Hristos direct în mijlocul Babilonului cel mare. Poate părea o cometă interesantă, pentru un timp, dar curând se va vedea că nu a fost decât un meteorit, rătăcit și rătăcitor. Un simplu joc de artificii, bun de distrat naivii din cetatea cea mare care stă să se prăbușească.

Inspirația spune că se apropie cu repeziciune o cernere în poporul lui Dumnezeu, când „multe stele,” pe care le-am admirat pentru strălucirea lor, „vor dispărea în întuneric.”

De ce așa ceva? De ce să dispară stelele, mai ales dacă ele se află chiar în mâna lui Hristos?

Dacă istoria este menită să ne învețe ceva, atunci ar trebui să înțelegem un lucru elementar: De câte ori *îngerul* bisericii a încetat să mai fie *steaua* din mâna lui Hristos, motivul a fost acela că el a refuzat scrisoarea trimisă lui, s-a umplut de mânie că este corectat „pe canale neconvenționale,” și s-a opus unui Hristos care lucra „pe o cale contrară planurilor omenești.” Calea lui Hristos nu a fost niciodată calea împăraților lui Israel, iar vina a fost mereu a prorocilor, de la care împăratul cerea sfat.

Îngerul bisericii Laodicea „nu știe” că el este cel nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol, în sensul că nu vrea să recunoască o asemenea stare deplorabilă. Cum poate fi *steaua* din mâna lui Hristos o asemenea epavă? Nu, nu este posibil, trebuie să existe o altă explicație. Ei privesc la biserica mondială, cu instituțiile ei mărețe, privesc la creșterea explozivă din ultimii ani, mai ales în țările lumii a treia, la râvna cu care poporul sprijină financiar efortul lor, și văd peste tot în jur doar succese și dovezi ale binecuvântării lui Dumnezeu. Cum să prospere biserica în acest ritm dacă liderii ei ar fi ticăloși nenorociți, săraci, orbi și goi? „Imposibil,” este concluzia lor.

În tot acest ocean de pace și prosperitate prin care navighează biserica, ce strident, disonant și nepotrivit ar suna vocea lui Ilie: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Regi 18:21).

Nu este bine să vină Ilie. Nu este diplomat și nu respectă etica adventistă. Dacă îngerul vremii lui avea probleme, era frumos să respecte Matei 18, nu să-i provoace pe frați în văzul întregului popor.

Se pare că Martorul credincios procedează la fel cu noi. În loc să se adreseze direct, pe canalele oficiale, *stelelor* din mâna Sa, El preferă să vorbească prin intermediari. Și cum problema este că nu prea are de unde lua intermediari sfinți, alege și El pe cine găsește.

De data asta chiar nu era niciun motiv de supărare. Domnul a ridicat doi mesageri chiar din mijlocul lor, membri ai corpului pastoral, oameni cunoscuți, cu o oarecare poziție în biserică, Jones și Waggoner fiind redactori la *Semnele Timpului* în 1888.

Confirmarea că ei au un mesaj din partea Martorului credincios a venit la timp:

„Solia prezentată de A.T.Jones și E.J.Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea” (Letter S24, 1892).

Dumnezeu putea trimite un anonim total, așa cum a făcut în vremea lui Iosafat (2 Cron 20:14-18). Împăratul lui Iuda a ascultat glasul, deoarece el „își pusese inima să caute pe Domnul,” și de aceea a priceput repede că Domnul lucrează uneori „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești.” Ahab, cumnatul, nu îl cunoștea, și de aceea a preferat sfatul celor 400 de profeți ai lui, iar pe Mica l-a aruncat în temniță.

Îngerul bisericii Laodicea face la fel. Se încrede în sfatul profeților lui, iar pe Hristos îl ține afară, la ușă. În timp ce Hristos este afară, *sfeșnicul* este înăuntru, iar aceasta este o tragedie și mai mare. Poporul crede sincer că pastorii sunt reprezentanții lui Hristos, *steaua* din mâna Sa, așa cum spune Martorul credincios, dar nu crede că evaluarea cerului este corectă, că *steaua* chiar este oarbă și goală, că nenorocirea vine tocmai din persistența de a-l ține pe Hristos afară.

Situația poate fi descrisă astfel: Îngerul bisericii este înăuntru, poporul este înăuntru, iar Hristos este afară.

Unde este Baal?

Este prea complicat să înțelegem ce vrea să spună Pavel în 2 Tesaloniceni, că omul păcatului „se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu?” Pare așa incredibil că ne-a păcălit și pe noi așa cum a reușit să păcălească multe alte generații ale poporului sfânt? Dacă a reușit să ia mințile unui popor chiar în timpul în care Dumnezeu în corp omenesc umbla prin mijlocul lor, cum credeți că nu a reușit cu un popor care îl ține pe Hristos afară de peste 120 de ani?

Doar o astfel de criză majoră ar justifica trimiterea lui Ilie printre noi, și nu știu cum ar reuși el să pătrundă înăuntru altfel decât spărgând geamurile, la încăpățânarea de care dăm dovadă.

Doar o astfel de criză majoră ar justifica limbajul de o duritate extremă al Martorului credincios, și care totuși nu reușește să treacă de urechea surdă a *îngerului* bisericii, fascinat de faptele lui, în aplauzele nerușinate ale unui popor care nu trebuie să afle că șchiopătează de ambele picioare.

Dacă *steaua* din mâna lui Hristos nu este *îngerul* bisericii Laodicea, atunci cu siguranță este un idol care a uzurpat locul lui Hristos în inimile poporului Său.